

Е. Томпсонъ

Осиротѣлата майка

Работникътъ Пади усърдно копаяше съ мотиката и лопатата. Жълтъ пѣсъкъ, смѣсенъ съ дребенъ чакълъ, се трупаеше отъ дветѣ страни на трапа и раменетѣ на здравия копачъ почти се изравниха съ земята. Презъ всичкото време кучетата лаеха яростно лисицата, която се навърташе наблизу. Следъ единъ часъ работа, Пади извика: „Ето го леговището!“

Той бѣше стигналъ бърлогата, и тамъ затихнали лежеха четири малки лисичета.

Преди да успѣя да кажа една дума, тежката лопатъ уби тритѣ. Азъ хванахъ четвъртото, най-малкото, за опашката и го вдигнахъ високо въ въздуха, така че разяренитѣ кучета не можеха да го достигнатъ.

Лисичето изписка, и горката майка се яви на неговия зовъ и започна да подскача толкова близу до насъ, че работникътъ насмалко щѣше да я застреля, ако го не бѣше страхъ, че ще застреля нѣкое отъ кучетата, които постоянно се спущаха срещу нея. Най-после тѣ я прокудиха, и тя, като описа нѣколко кръга около мѣстото, гдето по-преди бѣше леговището ѝ, хукна съ всички сили да бѣга. Кучетата напраздно се спустнаха да я гонятъ.

Лисичето, което остана живо, турнахме въ торба, гдето се сви неподвижно. Неговитѣ нещастни братчета останаха въ предишното гнѣздо, засипани съ малко